

Zaman Akımı

– üzgünbiri · 21 Temmuz 2019

Ben pek bir gençtim hüznle kavrulduğunda saçlarımUzun yapraklara tutunup sarma sarma asmalara dolanırdım

Eski kral tahtlarında gibi oturmalarım vardı

Şimdi görseniz bahçemdeki otlar yabancılaşıyor

Şimdi de yürüyorum sokaklarda kendi sokaklarımış gibi

Ama ellerim ceplerimde yürüyorum

Çünkü ellerim ufalanıyor çıplak gün ışığında

Kimi zaman görgüsüzlüğüm tutuyor

Israr ediyorum olmayacak şeylere

Bir berbere kıyıyorum daha kısa olsun diye saçlarım

Rüzgarı hissetmek güzel oluyor hoşlanıyorum

Kimi zaman madenlere iniyorum işçiler gibi

Ellerimde eski zamanlardan bozma yarım fenerler

Aydınlandıkça kayboluyor yüzleri yeni dünyaların

Altınlar,mücevherler görüyorum ayna önlerinde

Zümrüt taşları,pırlantalar, pahalı şeyler

Alıyorum bir bir giyiniyorum onları

Güzel oluyor hoşlanıyorum

Kimi zaman kahve önlerinde selamlıyorum yaşlı kedileri

Yaşlı kediler yaşlı yaşlı yürüyor ama adamakıllı

Ben aheste aheste salınıyorum sokaklarda

Birden özlüyorum deniz önlerini sahilleri

Egede kuytu köşede ıslatıyorum yalnız sabahlarımı

Güneş altlarında terletiyorum buzdan alınımı

Bir bilseniz nasıl da kahroluyorum kara bulutları görünce

Üzgün üzgün yağmurlar yağdırıyorum balkonumdan

Kimi zaman çırılçıplak kalıyorum ortasında gecenin

Terk ediliyorum bırakılıyorum en alıngan yerlerimden

Roma'da bileklerimden çarmıha gerilip antikleşiyorum

Kötü kalpli bir yahudiyi kızdırıyorum durmadan

Sonra yine bütün tanrılarla bozuşuyorum

Kanlı bıçaklarla törpüleniyorum kalabalıklar önünde

Kimi zaman korkusuzca geziyorum düşman kentlerde

Cepheden cepheye koşuyorum ellerimde yabancı tüfeklerle

Gece taarruzlarında şehit ediyorum en karanlık yerlerimi
Biliyorum ne zaman sevişsek kırmızı yataklar önünde
Biliyorum ne zaman usul usul yüzdürsek bir vapuru boğazda
En derin uykularımızı uyuyacağız